

Батир ЮСУПОВ,

*Тимчасовий Повірений у справах
Республіки Узбекистан в Україні*

«АЙ ДА ГАЛЯ І СУЛТАН. УКРАЇНА ТА УЗБЕКИСТАН»

2012 рік — знаменний в історії наших країн, 25 серпня ми будемо відзначати 20-річчя встановлення дипломатичних відносин між Республікою Узбекистан та Україною.

Для мене і моєї сім'ї це вже шостий рік перебування в Україні. Ми сміливо можемо сказати, що цей період, напевно, був одним з найбільш насичених і яскравих.

Між Узбекистаном і Україною завжди були міцні дружні зв'язки. Скажу більше, народна дипломатія зіграла, мабуть, не менш важливу роль в їх зміцненні. Тому відносини між нашими народами були закладені задовго до створення нашого дипломатичного представництва у м. Києві на вулиці Володимирській, 16. Історія розвитку наших зв'язків нерозривно пов'язана і з моєю сім'єю.

У 1943 році мій тесть Ходжаєв Фарід Хамрайовіч 18-річним хлопчиною звільняв Київ. У 2010 році на честь 65-ї річниці Великої Перемоги Президент України В.Ф. Янукович нагородив його ювілейним орденом. А моя теща Тимченко Віра Опанасівна передала свої українські гени дочці та онучці. Тому у нас вдома, разом з узбецьким пловом, завжди присутній український борщ. На прийомах у нашому Посольстві вже традиційно звучить пісня «Ай да Галя і Султан. Україна та Узбекистан». Цій пісні вже 70 років і написана вона була у роки війни. А втіленням цієї історії в життя стало створення сім'ї реальних Галі з Києва та Султана з Ташкента, які багато років щасливо живуть в Україні.

Узбекистан в роки війни став для багатьох українців другим домом, а Ташкент в ті важкі часи був осередком культур різних народів. Тут жили і творили Корній Чуковський, Анна Ахматова, поет Василь Уткін, літератор Луговський, Фаїна Раневська, Олексій Толстой, Микола Погодін, автор книги «Чингізхан» Василь Ян. Вдова Михайла Булгакова Олена Сергіївна привезла в евакуацію, як головну коштовність, рукопис ще не опублікованого тоді роману «Майстер і Маргарита».

Посольство Республики Узбекистан
Embassy of Republic of Uzbekistan

Узбецькі письменники Айні, Хамід Алімджан, Абдулла Каххар багато в чому сприяли виданню в 1943 році в Ташкенті збірки віршів «Вибране» А. Ахматової. Таких прикладів можна привести безліч.

Багато сімей у наших країнах, так чи інакше, були пов'язані або з Україною, або з Узбекистаном, хтось служив, хтось жив і працював, хтось відновлював Ташкент після землетрусу в 1966 році, або ліквідував аварію на Чорнобильській АЕС. Гуляючи Ташкентом, ви зустрінете вулиці названі на честь Т. Шевченка та М. Гоголя. У Києві ми з радістю виявили вулиці А. Навої і Ташкентську. Тому, зустрічаючи добре, тепле ставлення українців до нашого народу, я кожен раз собі кажу: це заслуга наших батьків та дідів, які задовго до встановлення дипломатичних відносин заклали такий міцний камінь довіри у відносинах між нашими народами. І наше завдання — продовжувати зміцнювати ці зв'язки.

До слова сказати, історія дипломатії наших країн зародилася набагато раніше створення зовнішньополітичних відомств та ди-

пломатичних представництв наших країн. І знову з особистого життя можу навести приклад: так дід моєї дружини був у 1924 році першим Генконсулом Бухарської Республіки в Туркестані, його помічником був відомий узбецький письменник Садрітдін Айні, дядько мого батька працював у 30-ті роки минулого століття в Шанхаї (Китай) Генконсулом СРСР. І я буду радий, якщо мій син, випускник КІМВ, буде продовжувати дипломатичну династію Узбекистану.

Хочу із задоволенням відзначити, що цей рік для узбецько-українських відносин буде плідним завдяки тому, що відновлено роботу Міжурядової комісії з всебічного співробітництва, дуже важливого інструменту для поглиблення наших економічних та культурно-гуманітарних зв'язків. Упевнений, що за підсумками чергового засідання МУК, проведення якої планують в Ташкенті, буде досягнуто домовленості та прийнято рішення, які допоможуть більш ефективно вирішувати питання всебічного узбецько-українського співробітництва.

Але, безсумнівно, головною подією року в наших відносинах буде давно очікуваний в Україні офіційний візит Президента Узбекистану І.А. Карімова, який стане поворотною подією в

історії традиційних зв'язків між нашими державами тому що Україна і Узбекистан розглядають один одного у якості важливих стратегічних партнерів, і це є пріоритетним у зовнішній політиці наших країн. Це дозволяє з впевненістю і оптимізмом дивитися в майбутнє. А для цього необхідно продовжити нашу спільну роботу.

У висновку хотілося б зазначити, що в нашій роботі активно допомагає Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв. Ми щиро вдячні всьому персоналу ГДП за можливість жити та працювати в комфортних умовах в історичному центрі Києва, в такому чудовому і унікальному будинку, яким є наше посольство.

Batyr YUSUPOV,
*Temporary Charge d'Affaires
of the Republic of Uzbekistan to Ukraine*

**20TH ANNIVERSARY OF ESTABLISHING
THE DIPLOMATIC RELATIONS BETWEEN
THE REPUBLIC OF UZBEKISTAN AND UKRAINE**

The year 2012 is remarkable in the history of our countries. On August 25 we will celebrate the 20th anniversary of establishing the diplomatic relations between the Republic of Uzbekistan and Ukraine.

For me and my family it is already sixth year of our stay in Ukraine. We can confidently say that this period was, probably, one of the most eventful and powerful.

Uzbekistan and Ukraine have always maintained good friendly relations. I would even say that the popular diplomacy played, perhaps, an equally important role in their strengthening. Therefore, the relations between the two nations were established long before the establishment of our diplomatic mission in Kiev in the Vladimirskaaya st., 16. The history of our relations is inseparably linked with my family.

In 1943 my father-in-law Khodzhaev Farid Hamrayovich, then 18-year boy, participated in the liberation of Kyiv. In 2010 the President of Ukraine Viktor Yanukovich awarded him the Jubilee Order in honor of the 65th anniversary of the Great Victory. My mother-in-law Vera Timchenko passed her Ukrainian genes to my daughter and granddaughter. So at home together with Uzbek pilaf we always have Ukrainian borsch on our dinner table. During receptions at our embassy we traditionally sing the song Ah yes Galya and Sultan, Ukraine and Uzbekistan. This song is 70 years and it was written during the wartime. This song was implemented in the real life, when Galya from Kyiv and Sultan from Tashkent created a family and for many years happily lived in Ukraine.

Uzbekistan became the second home for many Ukrainians during the war period. Tashkent in those difficult times was the center of cultures for different nations. Such prominent figures as Kornei Chukovsky, Anna Akhmatova, the poet Vasily Utkin, the writer Luhovsky, the actress Faina Ranevskaya, Alexei Tolstoy,

Nikolai Pogodin, author of the novel Genghis Khan Vasily Yan lived and worked there. Mikhail Bulgakov's widow Elena brought with her the real treasure — the manuscript of the novel Master and Margarita, which was not yet published. Uzbek writers Aini, Hamid Alimdzhan, Abdullah Kahhar did a lot to help publish in 1943 the collection of poems Favorites by Anna Akhmatova in Tashkent. Such examples are endless.

Many families in our countries, one way or another, were related either with Ukraine or with Uzbekistan — some served in the army, some lived and worked, some restored Tashkent after the earthquake in 1966, some liquidated the aftermath of the Chernobyl disaster. Exploring Tashkent you will find streets named after T. Shevchenko and Gogol. In Kiev, we are pleased to have found the street named after A. Navoi and the Tashkentska street. Every time when I enjoy warm attitude of the Ukrainian people, I always say to myself that this is an achievement of our fathers and grandfathers, who long before the establishment of the diplomatic relations had laid a solid foundation of trust between our two nations. Our task is to further strengthen these ties.

By the way, the history of diplomacy of our countries dated back long before the creation of our foreign ministries and

diplomatic missions. Again, I can give an example from the life of my family: in 1924 my wife's grandfather was the first Consul General of the Republic of Bukhara in Turkistan, the famous Uzbek writer Sadritdin Aini was his assistant, in the 30's of the previous century uncle of my father worked in Shanghai (China) as the Consul General of the USSR. So, I would be happy if my son, a graduate of the Kiev Institute of International Relations, will continue diplomatic dynasty of Uzbekistan.

Інтер'єр Посольства
Interior of the Embassy

I am pleased to state that this year will be fruitful for the Uzbek-Ukrainian relations because the Intergovernmental Commission on the All-Round Cooperation, a very important tool for deepening our economic, cultural and humanitarian ties, resumed its work. I am confident that the next meeting of the Commission to be conducted in Tashkent will result in agreements and decisions that will help to better address the issues of comprehensive Uzbek-Ukrainian cooperation.

The major event of the year in our relations will certainly be the long-awaited official visit of the President of Uzbekistan I. Karimov to Ukraine, which will be a turning point in the history of traditional ties between our countries. Ukraine and Uzbekistan regard each other as important strategic partners and it is a priority in the foreign policy of both countries. This allows looking to the future with confidence and optimism. Thus, we need to continue our work together.

In conclusion I would like to remark that the Directorate General for Rendering Services to Diplomatic Missions helps us a lot in our work. We are very grateful to all GDIP personnel for the opportunity to live and work in comfortable conditions in the historical center of Kyiv, in such a beautiful and unique building, where our embassy is located.